

Scénář k rozhlasové reportáži – Gymnázium Lovosice

Božena Veselá

Tým: Paní Božena Veselá je většinou veselá. Její život naplňovala radost a představa o lepší budoucnosti, i přesto, že se narodila v dubnu 48 po komunistickém převratu. Sama říká, že byli šťastní. Paní Veselá vzpomíná na dětství na statku.

Pamětnice: Moje maminka a tatínek, ti pocházeli z rolnický rodiny. Naši se potom báli, oni se zakládaly ty družstva, oni se báli, že jim to vezmou a že na ně uvalí nějaký sankce, tak potom do toho Statku, který tam byl, vstoupili, a tam už jako dělali celý život.

Tým: I nástup do zaměstnání ovlivnila historická událost. V roce 1968 začala pracovat v Duchcovské sklárně, když do země vtrhli vojáci spojeneckých zemí.

Pamětnice: Si vzpomínám, když jsem prostě vešla do místnosti, do kuchyně z ložnice a moje sestra mi povídá: představ si, napadli nás Rusáci. A tak prostě jsem šla do práce, no a tam bylo boží dopuštění, tam prostě všichni úplně šíleli z toho, protože to byli naši přátelé, že jo? Prostě lidi byli hrozně zklamaní a já si jenom pamatuju, jak strašně tam ti lidi pořád chtěli emigrovat.

Zvuk rádia: V budově československého rozhlasu se po vinohradské třídě blíží tanky.

Pamětnice: My jsme tam neviděli ty vojáky, protože oni byli spíš v Praze a ani jsme nevěděli, třeba že se střílí a že přišli lidi o život, to jsem se dozvěděla až pozdějš, jako pořád ještě v člověku bylo takový to ty Rusáci, že to není možný.

Tým: V období sametové revoluce měla paní Veselá možnost vidět neklid v Praze na vlastní oči.

Pamětnice: Ale taky jsme byli v Praze tenkrát, když probíhaly tamty demonstrace, a byla to taková zvláštní atmosféra, na mě to tak jako padalo. Takový zvláštní pocit jsem měla, když jsem procházela tou Prahou, já to nedokážu vysvětlit.

Tým: Nesouhlas s režimem byl vidět nejen na ulicích, ale třeba i v divadlech.

Pamětnice: Ale prostě najednou tam lidi začali stoupat, plácát jo, a něco křičeli, to bylo jako v tom divadle, Národním divadle.

Tým: Jsme rády, že jsme si s paní Veselou mohly popovídat. Řekla nám i krásné heslo do života.

Pamětnice: Důležité je se ptát. Důležité je se ptát těch rodičů, protože pak už se to nikdy nedovíte, jako já se tady spoustu věcí nedovím, protože jsem se nezeptala.

Ale teďka to třeba nezajímá...vás, teď ne, ale potom, až budete starší, tak budete pořád vzpomínat.